

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 18ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Κρατικές ενισχύσεις — Διανομή αλληλογραφίας — Μέτρα των γερμανικών αρχών υπέρ της Deutsche Post AG — Απόφαση κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ — Έννομο συμφέρον — Εκ νέου κίνηση περατωθείσας διαδικασίας — Αποτελέσματα δικαστικής αποφάσεως περί ακυρώσεως πράξεως»

Στην υπόθεση T-421/07 RENV,

Deutsche Post AG, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους B. Martenczuk, T. Maxian Rusche και R. Sauer,

καθής,

υποστηριζόμενης από

την **UPS Europe NV/SA**, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο),

και

την **UPS Deutschland Inc. & Co. OHG**, με έδρα το Neuss (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τον T. Ottervanger, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσες,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 περί κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφος 2, [ΕΚ] όσον αφορά κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην Deutsche Post AG [κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07)],

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen (εισηγητή), πρόεδρο, I. Pelikánová και E. Buttigieg, δικαστές,

γραμματέας: K. Andoná, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 9ης Ιανουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 7 Ιουλίου 1994, η εταιρία μεταφοράς δεμάτων UPS Europe NV/SA (στο εξής: UPS Europe) υπέβαλε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καταγγελία κατά της γερμανικής δημόσιας επιχειρήσεως ταχυδρομείων Deutsche Bundespost Postdienst (στο εξής: DB-Postdienst), της οποίας τις δραστηριότητες ανέλαβε, από 1ης Ιανουαρίου 1995, η προσφεύγουσα, ήτοι η Deutsche Post AG. Την καταγγελία αυτή, η οποία βασιζόταν τόσο στο άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ), όσο και στο άρθρο 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 87 ΕΚ), ακολούθησε νέα καταγγελία, την οποία υπέβαλε το 1997 ο σύνδεσμος ιδιωτικών φορέων παροχής διεθνών υπηρεσιών ταχυμεταφοράς και κατεπειγόντων, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV.
- 2 Η UPS Europe και ο Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste προσήπταν στην DB-Postdienst κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως λόγω του ότι εφάρμοσε πολιτική πωλήσεων κάτω του κόστους στον ανοικτό στον ανταγωνισμό τομέα της μεταφοράς δεμάτων από πόρτα σε πόρτα, η οποία εχρηματοδοτείτο μέσω εσόδων προερχομένων από τον τομέα της μεταφοράς αλληλογραφίας, στον οποίο είχε νόμιμο μονοπώλιο ή λάμβανε κρατικές ενισχύσεις που της χορηγήθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 87 ΕΚ.
- 3 Με το από 17 Αυγούστου 1999 έγγραφό της, το οποίο δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 23 Οκτωβρίου 1999 (ΕΕ C 306, σ. 25), η Επιτροπή ενημέρωσε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας για την απόφασή της να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ ως προς διάφορα μέτρα δυνάμει των οποίων η προσφεύγουσα είχε λάβει δημόσια κονδύλια (στο εξής: απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999).
- 4 Στις 19 Ιουνίου 2002 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2002/753/ΕΚ για την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην προσφεύγουσα (ΕΕ L 247, σ. 27, στο εξής: απόφαση του 2002), της οποίας το διατακτικό έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Η κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η [Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας] υπέρ της [προσφεύγουσας], ύψους 572 εκατ. ευρώ (1 118,7 εκατ. DEM), είναι ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.

Άρθρο 2

1. Η [Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας] λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα, για να ακυρώσει την αναφερόμενη στο άρθρο 1 ενίσχυση που χορηγήθηκε παράνομα και να απαιτήσει την επιστροφή της από [την προσφεύγουσα].

[...]

- 5 Με την απόφασή του της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, Συλλογή, στο εξής: απόφαση περί ακυρώσεως, EU:T:2008:235), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του 2002. Η αναίρεση που άσκησε η Επιτροπή κατά της ως άνω αποφάσεως απορρίφθηκε με την απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Deutsche Post (C-399/08 P, Συλλογή, EU:C:2010:481).
- 6 Στις 11 Μαΐου 2004 η UPS Europe υπέβαλε ενώπιον της Επιτροπής νέα καταγγελία υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή, με την απόφασή της του 2002, δεν είχε εξετάσει όλα τα κρατικά μέτρα που εξέθετε η καταγγελία του 1994 και ότι τα οφέλη που είχε αποκομίσει η προσφεύγουσα ήταν κατά πολύ μεγαλύτερα από το ποσόν που η Επιτροπή απαίτησε να επιστραφεί. Με τη σειρά της, στις 16 Ιουλίου 2004, η TNT Post AG & Co. KG υπέβαλε καταγγελία υποστηρίζοντας ότι οι τιμές των υπηρεσιών που χρέωνε η προσφεύγουσα σε μία από τις θυγατρικές της ήταν υπέρμετρα χαμηλές και ότι οι υπηρεσίες αυτές χρηματοδοτούνταν μέσω εσόδων προερχομένων από τον τομέα της μεταφοράς αλληλογραφίας.
- 7 Με έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, η Επιτροπή κοινοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ όσον αφορά την κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από τις γερμανικές αρχές στην Deutsche Post AG [κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07)] (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Η προσβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 19 Οκτωβρίου 2007 (ΕΕ C 245, σ. 21) στη γλώσσα του πρωτοτύπου (τη γερμανική), συνοδευόμενη από περίληψη στις λοιπές επίσημες γλώσσες.
- 8 Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή υπενθύμισε, καταρχάς, τις διαδικασίες που κινήθηκαν από το 1994 κατά της προσφεύγουσας δυνάμει του άρθρου 87 ΕΚ. Επικαλέστηκε την ανάγκη διεξαγωγής συνολικής έρευνας για όλες τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που οφείλονταν στη χορήγηση κρατικών κονδυλίων στην προσφεύγουσα και στην προκάτοχό της και επισήμανε ότι η διαδικασία που είχε κινηθεί με την απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999 θα συμπληρωνόταν προκειμένου να συμπεριληφθούν οι πληροφορίες που γνωστοποιήθηκαν προσφάτως και να κριθεί οριστικώς η συμβατότητα της χορηγήσεως των εν λόγω κονδυλίων προς τη Συνθήκη ΕΚ (αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 9 Δεύτερον, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η «συμπληρωματική έρευνα» την οποία σκόπευε να διεξαγάγει «δεν υποκαθιστ[ούσε] κατά κανένα τρόπο την απόφαση του 2002», με την οποία διαπιστώθηκε ότι «κρατικές ενισχύσεις ύψους 572 εκατομμυρίων ευρώ είχαν χρησιμοποιηθεί για την επιδότηση εμπορικών δραστηριοτήτων, αλλά χωρίς να αποφαινεται επί του γενικού ζητήματος αν [η προσφεύγουσα και η προκάτοχός της] είχαν λάβει υπέρμετρη αντιστάθμιση [για την παροχή της υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος] από κρατικούς πόρους». Η Επιτροπή εξήγησε ότι η έρευνά της είχε ως σκοπό να εξακριβώσει εάν υπήρξε αντιστάθμιση υπερβαίνουσα το επίμαχο ποσόν ύψους 572 εκατομμυρίων ευρώ, και ανακοίνωσε ότι θα εξέταζε το σύνολο των κρατικών μέτρων που ελήφθησαν υπέρ των εν λόγω επιχειρήσεων μεταξύ της 1ης Ιουλίου 1989, ημερομηνία συστάσεως της DB-Postdienst, και της 31ης Δεκεμβρίου 2007, φερόμενης ημερομηνίας διακοπής της εκ μέρους της προσφεύγουσας παροχής υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος (αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 10 Τρίτον, η Επιτροπή επισήμανε τρία κρατικά μέτρα από τα οποία η DB-Postdienst και η προσφεύγουσα είχαν αποκομίσει οφέλη (αιτιολογικές σκέψεις 25 έως 32, 38, 39 και 40 έως 48 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 11 Τέταρτον, η Επιτροπή έκρινε ότι τα τρία μέτρα, τα οποία αναφέρονται στη σκέψη 10 ανωτέρω, είτε συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις είτε ενδεχομένως συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις (αιτιολογικές σκέψεις 76 έως 78 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 12 Πέμπτον, η Επιτροπή επισήμανε ότι θα εξετάζε κατά πόσον η αντιστάθμιση που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα και στην προκάτοχό της ήταν αναγκαία για να διασφαλισθεί η παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος (αιτιολογικές σκέψεις 80 και 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 13 Έκτον και τελευταίο, η Επιτροπή κάλεσε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να «εκφράσει την άποψή της εντός προθεσμίας ενός μηνός από την παραλαβή [της προσβαλλομένης αποφάσεως]» και «να προσκομίσει όλα τα πρόσφορα στοιχεία για τη νομική εκτίμηση των ανωτέρω μέτρων υπό το πρίσμα των διατάξεων που διέπουν τις κρατικές ενισχύσεις».

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου

- 14 Με δικόγραφο προσφυγής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Νοεμβρίου 2007, η προσφεύγουσα ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Φεβρουαρίου 2008, με το οποίο ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την ενώπιόν του ασκηθείσα προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικός, ως αβάσιμη, και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 16 Με έγγραφο το οποίο κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Φεβρουαρίου 2008, η UPS Europe και η UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (στο εξής, συλλήβδην: UPS) ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.
- 17 Με διάταξη της 9ης Ιουλίου 2008, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτό το αίτημα παρεμβάσεως της UPS.
- 18 Με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, Συλλογή, EU:T:2011:720), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη και καταδίκασε την προσφεύγουσα στα δικαστικά της έξοδα, καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής. Η UPS καταδικάστηκε στα δικά της δικαστικά έξοδα.
- 19 Με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 20 Με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής (C-77/12 P, στο εξής: απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως, EU:C:2013:695), το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, ανέπεμψε σε αυτό την υπόθεση και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Διαδικασία και αιτήματα κατόπιν της αναπομπής

- 21 Κατόπιν της αποφάσεως περί αναπομπής και σύμφωνα με το άρθρο 118, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, της 2ας Μαΐου 1991, η υπόθεση ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα, με απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 2013.
- 22 Η προσφεύγουσα και η Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, στις 23 Δεκεμβρίου 2013 και στις 19 Φεβρουαρίου 2014 αντιστοίχως, σύμφωνα με το άρθρο 119, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991. Η UPS παραιτήθηκε από την υποβολή γραπτών παρατηρήσεων στις 17 Απριλίου 2014.

- 23 Το Γενικό Δικαστήριο έθεσε ερωτήματα στους διαδίκους, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, στα οποία οι διάδικοι απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Το Γενικό Δικαστήριο επιδίωξε, ιδίως χάριν της ορθής απονομής δικαιοσύνης και για τη βέλτιστη διαχείριση των υποθέσεων οι οποίες εκκρεμούν ενώπιόν του στις οποίες διάδικοι είναι η προσφεύγουσα και η Επιτροπή, ήτοι, πρώτον, η υπό κρίση υπόθεση, δεύτερον, η υπόθεση T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής, και, τρίτον, η υπόθεση T-152/12, Deutsche Post κατά Επιτροπής, να ακούσει την άποψη των διαδίκων ως προς το με ποια σειρά θα έπρεπε να εξετασθούν οι υποθέσεις αυτές και ως προς τη δυνατότητα να αναβάλει την εκδίκαση μίας ή περισσοτέρων υποθέσεων εν αναμονή της εκδόσεως αποφάσεως επί των λοιπών. Στην υπόθεση T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C(2011) 3081 τελικό της Επιτροπής, της 10ης Μαΐου 2011, περί επεκτάσεως της εν εξελίξει επίσημης διαδικασίας έρευνας σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν από τη Γερμανία στην προσφεύγουσα ως αντιστάθμισμα των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας, στις επιδοτήσεις που χορηγήθηκαν από τις γερμανικές αρχές στην προσφεύγουσα για να καλύψει το κόστος των συντάξεων εργαζομένων με καθεστώς μόνιμου υπαλλήλου [κρατική ενίσχυση C 36/27 (πρώην NN 25/07)]. Στην υπόθεση T-152/12, Deutsche Post κατά Επιτροπής, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση των άρθρων 1, 2 και 4 έως 6 της αποφάσεως 2012/636/ΕΕ της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία στην προσφεύγουσα (ΕΕ L 289, σ. 1).
- 24 Κατόπιν της υποβολής παρατηρήσεων από τους διαδίκους, με διατάξεις του προέδρου του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής, και του προέδρου του ογδού τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-152/12, Deutsche Post κατά Επιτροπής, η εκδίκαση αμφοτέρων των υποθέσεων ανεστάλη εν αναμονή της εκδόσεως αποφάσεως στην υπό κρίση υπόθεση.
- 25 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιανουαρίου 2015.
- 26 Με το υπόμνημά της παρατηρήσεων της 23ης Δεκεμβρίου 2013, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε εν μέρει από την προσφυγή. Ειδικότερα, παραιτήθηκε από το αίτημά της περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον με αυτή κινήθηκε η επίσημη διαδικασία έρευνας για ορισμένες κρατικές εγγυήσεις παρασχεθείσες στην προκάτοχό της και στην ίδια. Διατήρησε अपαράλλακτη την προσφυγή κατά τα λοιπά και, επομένως, καθόσον αφορά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας σχετικά με τα λοιπά κρατικά μέτρα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση (στο εξής: επίδικα μέτρα).
- 28 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη UPS, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κάνει δεκτό το αίτημα περί καταργήσεως της δίκης·
 - επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί της νομιμοποίησως

- 29 Κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεώς της, άλλως η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη. Επιπροσθέτως, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος προς ικανοποίηση των αιτημάτων του πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1963, *Forges de Clabecq* κατά Ανωτάτης Αρχής, 14/63, Συλλογή, EU:C:1963:60, σκέψη 748, και της 7ης Ιουνίου 2007, *Wunenburger* κατά Επιτροπής, C-362/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:322, σκέψη 42).
- 30 Στις παρατηρήσεις της κατόπιν της αναπομπής, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα απώλεσε το έννομο συμφέρον της να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως συνεπεία της ακυρώσεως της αποφάσεως του 2002, και ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι παρέλκει πλέον η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής.
- 31 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, με την απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο απεφάνθη ότι η προσφυγή έπρεπε να κριθεί ως παραδεκτή κατά τον χρόνο ασκήσεώς της, ήτοι την 22α Νοεμβρίου 2007, παρά την ακύρωση της αποφάσεως του 2002, για τον λόγο ότι, κατά τον χρόνο εκείνο, η ως άνω ακύρωση δεν είχε ακόμα λάβει χώρα. Εντούτοις, το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος εάν, λαμβανομένης υπόψη της ως άνω ακυρώσεως, η προσφυγή κατέστη μεταγενέστερα άνευ αντικειμένου. Επ' αυτού, η Επιτροπή επισημαίνει, αφενός, ότι η επίσημη διαδικασία έρευνας η οποία κινήθηκε με την απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999 αφορούσε τα επίδικα μέτρα και, αφετέρου, ότι η μόνη έννομη συνέπεια της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι η υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να διακόψει τα υπό εφαρμογή επίδικα μέτρα, απέρρευε ήδη από την απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999. Εντούτοις, λόγω της ακυρώσεως της αποφάσεως του 2002, την 1η Ιουλίου 2008, η επίσημη διαδικασία έρευνας που κινήθηκε με την απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999 θα εκινείτο εξ ολοκλήρου από την αρχή. Εξάλλου, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, κατόπιν της ακυρώσεως της αποφάσεως του 2002 ήταν υποχρεωμένη, δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της αποφάσεως περί ακυρώσεως, περιλαμβανομένης της περατώσεως, με έκδοση οριστικής αποφάσεως, της εν εξελίξει επίσημης διαδικασίας έρευνας. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι πλέον ικανή να προσπορίσει κανένα όφελος στην προσφεύγουσα, καθόσον, αφενός, η επίσημη διαδικασία έρευνας παραμένει ανοιχτή και πρέπει να περατωθεί με οριστική απόφαση και, αφετέρου, η υποχρέωση διακοπής των υπό εφαρμογή μέτρων εξακολουθεί να ισχύει.
- 32 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 33 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την προπαρατεθείσα στη σκέψη 29 νομολογία, το έννομο συμφέρον αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού η οποία πρέπει να συντρέχει επίσης, οσάκις ασκείται αίτηση αναιρέσεως, μέχρις ότου ο δικαστής αποφανθεί επί της ουσίας. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, έννομο συμφέρον υφίσταται μόνον καθόσον η προσφυγή δύναται, ως εκ του αποτελέσματός της, να προσπορίσει όφελος στον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, *Akzo Nobel Chemicals* και *Akcros Chemicals* κατά Επιτροπής, C-550/07 P, Συλλογή, EU:C:2010:512, σκέψεις 22 και 23).
- 34 Εντούτοις, καθόσον, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως του 2002 έλαβε χώρα την 1η Ιουλίου 2008, ήτοι πριν την έκδοση της αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως και, αφετέρου, το Δικαστήριο αναφέρθηκε στην εν λόγω ακύρωση στην απόφασή του και, συνεπώς, θα ήταν αδύνατον να αγνοεί τις συνέπειές της, διαπιστώνεται ότι, κάνοντας δεκτή την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η

προσφεύγουσα, εκτίμησε, σιωπηρώς μεν αλλά κατ' ανάγκην, ότι η προσφεύγουσα είχε έννομο συμφέρον να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως ακόμα και μετά την ακύρωση της αποφάσεως του 2002.

- 35 Εξάλλου, κρίνεται σχετικώς ότι η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, ήτοι της υπάρξεως πολλών διαδοχικών αποφάσεων της Επιτροπής από το 1999 σχετικά με τα μέτρα υπέρ αυτής και, ιδίως, του ότι, αν γίνουν δεκτά ορισμένα από τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής σχετικά με την τήρηση εύλογης προθεσμίας, τούτο θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια όχι μόνο την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά και συνέπειες ως προς την υποχρέωση της Επιτροπής να τη λάβει υπόψη κατά τη μεταγενέστερη εξέταση των μέτρων αυτών.
- 36 Επομένως, το αίτημα περί καταργήσεως της δίκης που υπέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 37 Προς στήριξη του αιτήματός της περί μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους τους οποίους η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη UPS, αμφισβητεί. Οι λόγοι αυτοί αντλούνται, πρώτον, από παραβίαση των θεμελιωδών διαδικαστικών αρχών, δεύτερον, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και του άρθρου 88 ΕΚ.
- 38 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορες αιτιάσεις. Με την πρώτη αιτίαση, που πρέπει να εξεταστεί πρώτη κατά σειρά, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη δυνατότητα της Επιτροπής να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας όσον αφορά τα επίδικα μέτρα, δεδομένου ότι αυτά αποτέλεσαν αντικείμενο περατωθείσας επίσημης διαδικασίας έρευνας και ότι η απαιτούμενη εύλογη προθεσμία για την πραγματοποίηση της έρευνας παρήλθε. Αφενός, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορεί να απαιτήσει την επιστροφή παράνομης ενισχύσεως κατόπιν περιόδου υπέρμετρης αδράνειας, προκειμένου να προστατευτεί η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Αφετέρου, ο κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), καθώς και οι γενικές διαδικαστικές αρχές, και ιδίως η αρχή της ασφάλειας δικαίου, εμποδίζουν την εκ νέου κίνηση περατωθείσας διαδικασίας.
- 39 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι ο χρόνος που παρήλθε πριν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι εύλογος, αφενός λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας του ελέγχου των δαπανών και των εσόδων της DB-Postdienst και της προσφεύγουσας επί 20 και πλέον έτη και, αφετέρου, λαμβανομένου υπόψη ότι έλαβε πληροφορίες κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως του 2002, οι οποίες ήγειραν νέα ζητήματα. Εξάλλου, το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 προβλέπει δεκαετή προθεσμία παραγραφής για τις παράνομες ενισχύσεις, δεδομένου ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη δεν βασίζεται στον χρόνο λήξεως προθεσμιών οσάκις προβλέπεται ρητή προθεσμία παραγραφής. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ήταν υποχρεωμένη να επαναλάβει την επίσημη διαδικασία έρευνας μετά την ακύρωση της αποφάσεως του 2002, κάτι που η προσβαλλόμενη απόφαση προεξοφλούσε, και ότι, δεδομένου ότι τελική απόφαση δύναται να ανακληθεί δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού 659/1999, αυτή δεν έχει κατ' ανάγκην οριστικό χαρακτήρα.
- 40 Καταρχάς, πρέπει να εξετασθεί εάν η Επιτροπή παρέβη τον κανονισμό 659/1999, καθώς και εάν παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου, καθόσον εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 41 Πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή, στις παρατηρήσεις της επί της αποφάσεως επί της αναιρέσεως, και η προσφεύγουσα, στην απάντησή της στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 23, καθώς και κατά την επ'

ακροατηρίου συζήτηση, επιβεβαίωσαν ότι τα επίδικα μέτρα αποτελούσαν ήδη αντικείμενο της επίσημης διαδικασίας έρευνας που κινήθηκε με την απόφαση κινήσεως έρευνας του 1999, όπως είχε διαπιστώσει και το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 56 έως 60 της αποφάσεως Deutsche Post κατά Επιτροπής, σκέψη 18 ανωτέρω (EU:T:2011:720), χωρίς το Δικαστήριο να έχει επισημάνει στην απόφασή του επί της αναιρέσεως την ύπαρξη οποιασδήποτε πλάνης επ' αυτού του ζητήματος.

- 42 Επομένως, κρίνεται ότι η επίσημη διαδικασία έρευνας σχετικά με τα επίδικα μέτρα κινήθηκε το 1999.
- 43 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, αφενός, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία σχετικά με τις παράνομες ενισχύσεις δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, η επίσημη διαδικασία έρευνας περατώνεται με την έκδοση της αποφάσεως που προβλέπεται στις παραγράφους 2 έως 5 του ίδιου άρθρου, με εξαίρεση τις περιπτώσεις αποσύρσεως της κοινοποίησης από το οικείο κράτος μέλος, και, αφετέρου, ότι το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση επί της αναιρέσεως ότι η Επιτροπή είχε, με την απόφαση του 2002, περατώσει πλήρως την επίσημη διαδικασία έρευνας που είχε κινήθει το 1999 (απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως, σκέψεις 56 έως 64).
- 44 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση κρίνεται, όσον αφορά τα επίδικα μέτρα, ως απόφαση εκ νέου κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας πλήρως περατωθείσας.
- 45 Τρίτον, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999 επιτρέπει την ανάκληση αποφάσεως περί περατώσεως της επίσημης διαδικασίας ελέγχου μόνον εφόσον η απόφαση βασίστηκε σε εσφαλμένες πληροφορίες οι οποίες παρασχέθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας, και οι οποίες ήταν καθοριστικές για την απόφαση. Στο εν λόγω άρθρο επισημαίνεται επίσης ότι, πριν ανακληθεί η απόφαση αυτή και εκδοθεί νέα, πρέπει να έχει κινήθει η επίσημη διαδικασία έρευνας.
- 46 Βεβαίως, το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999 δεν είναι η μόνη δυνατότητα που διαθέτει η Επιτροπή να τροποποιήσει απόφαση περί περατώσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας.
- 47 Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή αποτελεί απλώς ειδική έκφραση της γενικής αρχής του δικαίου ότι η αναδρομική ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξεως που δημιούργησε υποκειμενικά δικαιώματα επιτρέπεται, ιδίως όταν η επίμαχη διοικητική πράξη εκδόθηκε βάσει ψευδών ή ελλιπών στοιχείων τα οποία προσκόμισε ο ενδιαφερόμενος. Η δυνατότητα αναδρομικής ανακλήσεως παράνομης διοικητικής πράξεως που δημιούργησε υποκειμενικά δικαιώματα δεν περιορίζεται στην ως άνω περίπτωση και μόνον, δεδομένου ότι τέτοια ανάκληση μπορεί πάντοτε να γίνει, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως, εκ μέρους του εκδόντος την πράξη θεσμικού οργάνου, των προϋποθέσεων σχετικά με την τήρηση εύλογης προθεσμίας και τον σεβασμό της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του αποδέκτη της πράξεως ο οποίος ωφελείται από αυτήν, κι ο οποίος βασίστηκε, ενδεχομένως, στη νομιμότητα της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, González y Díez κατά Επιτροπής, T-25/04, Συλλογή, EU:T:2007:257, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 48 Εντούτοις, η Επιτροπή ουδέποτε είχε την πρόθεση να ανακαλέσει ή να αποσύρει την απόφαση του 2002, όπως αναγνωρίζει στα υπομνήματά της, και δεν υποστήριξε ότι η απόφαση αυτή είχε βασισθεί σε εσφαλμένες πληροφορίες, αλλά δικαιολόγησε την κίνηση νέας επίσημης διαδικασίας έρευνας επικαλούμενη την ανάγκη να συμπληρωθεί η διαδικασία που κινήθηκε το 1999, ώστε να ενσωματωθούν οι πληροφορίες που της γνωστοποιήθηκαν πρόσφατα (αιτιολογική σκέψη 14 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εξάλλου, στην αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι η απόφαση αυτή δεν αντικαθιστούσε την απόφαση του 2002 (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω).
- 49 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να εκληφθεί ως απόφαση ανακλήσεως ή αποσύρσεως της αποφάσεως του 2002 η οποία εκδόθηκε είτε δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού 659/1999 είτε κατ' εφαρμογήν της γενικής αρχής του δικαίου κατά την οποία η αναδρομική απόσυρση παράνομης διοικητικής πράξεως γίνεται δεκτή σε ορισμένες περιπτώσεις.

- 50 Τέταρτον, σημειώνεται ότι καμία διάταξη του κανονισμού 659/1999 δεν παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να κινήσει εκ νέου περατωθείσα επίσημη διαδικασία έρευνας και να εκδώσει νέα απόφαση χωρίς να ανακαλέσει ή να αποσύρει την απόφαση περί περατώσεως.
- 51 Βεβαίως, τέτοια εκ νέου κίνηση δεν αποκλείεται ρητώς από τον κανονισμό 659/1999. Εντούτοις, θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου, καθώς και προς το πνεύμα του ως άνω κανονισμού, του οποίου η αιτιολογική σκέψη 3 καταδεικνύει ότι η ανάγκη ενισχύσεως της ασφάλειας δικαίου ήταν ένας από τους λόγους θεσπίσεώς του, και του οποίου η αιτιολογική σκέψη 9 αναφέρει ότι η επίσημη διαδικασία έρευνας περατώνεται με «τελική» απόφαση.
- 52 Συγκεκριμένα, αφενός, τέτοια εκ νέου κίνηση της διαδικασίας θα συνεπαγόταν τη συνύπαρξη στην έννομη τάξη δύο ασύμβατων μεταξύ τους αποφάσεων. Αφετέρου, το να γίνει δεκτή η δυνατότητα της Επιτροπής να κινεί εκ νέου περατωθείσα επίσημη διαδικασία ελέγχου και να εκδίδει νέα απόφαση χωρίς προηγούμενη ανάκληση ή απόσυρση της αποφάσεως περί περατώσεως θα καθιστούσε δυνατόν για αυτήν να επανέρχεται ανά πάσα στιγμή στην απόφαση αυτή, εμποδίζοντας εκείνους τους οποίους αφορά η περατωθείσα διαδικασία έρευνας να έχουν την παραμικρή βεβαιότητα για τη νομική τους κατάσταση.
- 53 Κατόπιν των προεκτεθέντων, προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του κανονισμού 659/1999 και κατά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον με αυτήν κινήθηκε εκ νέου η επίσημη διαδικασία έρευνας η οποία είχε περατωθεί με την απόφαση του 2002, προκειμένου να εκδοθεί νέα απόφαση, χωρίς να ανακληθεί ή να αποσυρθεί η απόφαση του 2002.
- 54 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η εκ νέου κίνηση πλήρως περατωθείσας επίσημης διαδικασίας ελέγχου, όπως εν προκειμένω, ήταν παράνομη, ελλείψει ανακλήσεως ή αποσύρσεως της αποφάσεως περί περατώσεως. Εντούτοις, κατά την Επιτροπή, πρέπει στην προκειμένη περίπτωση να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ακύρωση της αποφάσεως του 2002 είχε ως συνέπεια την αναδρομική εξαφάνιση από την έννομη τάξη της αποφάσεως περί περατώσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας η οποία είχε κινήσει το 1999. Επομένως, κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι νόμιμη.
- 55 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η νομιμότητα πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-15/76 και 16/76, Συλλογή, EU:C:1979:29, σκέψη 7). Εντούτοις, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, το 2007, η απόφαση περί ακυρώσεως, η οποία εκδόθηκε το 2008, δεν υφίστατο ακόμα και η Επιτροπή δεν μπορούσε να τη λάβει υπόψη. Εξάλλου, η μεταγενέστερη αναδρομική ακύρωση της αποφάσεως του 2002 δεν εμποδίζει να ληφθεί υπόψη η ύπαρξή της στο πλαίσιο εκτιμήσεως της προ της ως άνω ακυρώσεως καταστάσεως της διαδικασίας, όπως προκύπτει από την απόφαση επί της αναιρέσεως, στην οποία το Δικαστήριο επισήμανε ότι, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση του 2002 αποτελούσε ακόμα στοιχείο της έννομης τάξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ήταν ακόμα σε ισχύ (απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως, σκέψεις 65 και 66).
- 56 Εν συνεχεία, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίχθηκε στην προκείμενη ότι με την απόφαση του 2002 δεν είχε πλήρως περατωθεί η διαδικασία και ότι, ως εκ τούτου, η συνέχιση της διαδικασίας η οποία οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως συνιστούσε «συμπληρωματική έρευνα» (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω). Εντούτοις, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση επί της αναιρέσεως, η προκείμενη αυτή ήταν εσφαλμένη και η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στηριζόμενη στην εν λόγω προκείμενη (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω).
- 57 Αληθεύει, βεβαίως, ότι βάσει του άρθρου 231, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, σε περίπτωση κατά την οποία προσφυγή ακυρώσεως είναι βάσιμη, το δικαστήριο της Ένωσης κηρύσσει την προσβαλλόμενη πράξη άκυρη. Κατά πάγια νομολογία, εξ αυτού προκύπτει ότι η ακυρωτική απόφαση του δικαστηρίου της

Ένωσης εξαφανίζει την προσβαλλόμενη πράξη αναδρομικώς έναντι πάντων [αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) και Diputación Foral de Vizcaya κατά Επιτροπής, C-442/03 P και C-471/03 P, Συλλογή, EU:C:2006:356, σκέψη 43, και της 12ης Φεβρουαρίου 2008, CELF και ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, Συλλογή, EU:C:2008:79, σκέψη 61]. Επομένως, από της εκδόσεως της ακυρωτικής απόφασεως, η απόφαση του 2002 εξαφανίστηκε αναδρομικώς.

- 58 Η ακύρωση της αποφάσεως του 2002 με την ακυρωτική απόφαση επέβαλε στην Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 233 ΕΚ. Προς τον σκοπό αυτόν, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η απόφαση αυτή εξαφανίστηκε αναδρομικώς.
- 59 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι θεσμικό όργανο του οποίου πράξη ακυρώθηκε οφείλει, προκειμένου να συμμορφωθεί προς την απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και το οποίο συνιστά το αναγκαίο του έρεισμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια του ζητήματος που κρίθηκε με το διατακτικό. Πράγματι, το σκεπτικό αυτό, αφενός, προσδιορίζει τη συγκεκριμένη διάταξη που θεωρείται παράνομη και, αφετέρου, αναδεικνύει τους συγκεκριμένους λόγους της ελλείψεως νομιμότητας που διαπιστώθηκε στο διατακτικό και που το θεσμικό όργανο πρέπει να λάβει υπόψη αντικαθιστώντας την ακυρωθείσα πράξη (απόφαση της 26ης Απριλίου 1988, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Συλλογή, EU:C:1988:199, σκέψη 27).
- 60 Επομένως, όσον αφορά την εκ νέου κίνηση της περατωθείσας διαδικασίας επίσημης έρευνας, κρίνεται ότι, οσάκις η Επιτροπή κινεί εκ νέου τέτοια διαδικασία κατόπιν της ακυρώσεως της αποφάσεως περί περατώσεως, βρίσκεται, από νομικής απόψεως, σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη στην οποία βρισκόταν κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία δεν βασιζόταν στη μη ύπαρξη της αποφάσεως του 2002.
- 61 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορούσε να επικαλεστεί την ακυρωτική απόφαση για να στηρίξει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως, καίτοι αυτή εκδόθηκε λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως του 2002, η οποία ακυρώθηκε με την απόφαση αυτή. Εξυπακούεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να συνιστά υπό τις συνθήκες αυτές ούτε «προεξόφληση» της ακυρωτικής αποφάσεως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή.
- 62 Τέλος, η ακύρωση της αποφάσεως περί περατώσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας πρέπει να κριθεί, ελλείψει αποσύρσεως ή ανακλήσεως της αποφάσεως αυτής, ως αναγκαία τυπική προϋπόθεση της εκ νέου κινήσεως της ως άνω διαδικασίας. Άλλως, οι διάδικοι τους οποίους αφορά η επίσημη διαδικασία έρευνας θα περιέρχονταν σε κατάσταση αβεβαιότητας ως προς τη φύση της αποφάσεως εκ νέου κινήσεως της διαδικασίας, η οποία είναι ασύμβατη προς την ανάγκη ενισχύσεως της ασφάλειας δικαίου, η οποία αποτελεί έναν από τους λόγους θεσπίσεως του κανονισμού 659/1999 (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω).
- 63 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση πριν την ακύρωση της αποφάσεως του 2002. Ως εκ τούτου, η πρώτη αιτίαση που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πρώτου λόγου είναι βάσιμη.
- 64 Δεδομένου ότι ο πρώτος λόγος πρέπει να γίνει δεκτός, ακυρώνεται η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι, οι λοιπές αιτιάσεις και τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτημάτων της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 65 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως, περιλαμβανομένων εκείνων της διαδικασίας της αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφεύγουσας.
- 66 Η UPS φέρει τα δικαστικά έξοδά της κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 περί κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, αναφορικά με την κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην Deutsche Post AG [κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07)], καθόσον με αυτή κινήθηκε η επίσημη διαδικασία έρευνας ως προς τα αναφερόμενα κρατικά μέτρα, με εξαίρεση τις κρατικές εγγυήσεις που παρασχέθηκαν υπέρ της Deutsche Bundespost Postdienst και της Deutsche Post.
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, στα δικαστικά έξοδα της Deutsche Post στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως, περιλαμβανομένων και εκείνων στα οποία υπεβλήθη στο πλαίσιο της διαδικασίας αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 3) Η UPS Europe NV/SA και η UPS Deutschland Inc. & Co. OHG φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 2015.

(υπογραφές)